

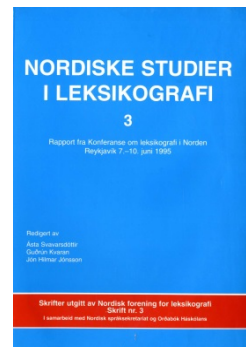
NORDISKE STUDIER I LEKSIKOGRAFI

Titel: Partikelverb och lexikon: kriterier för att finna lexikaliserade partikelverb

Forfatter: Kerstin Norén

Kilde: Nordiske Studier i Leksikografi 3, 1995, s. 321-330
Rapport fra Konference om leksikografi i Norden, Reykjavik 7.-10. juni 1995

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nsil/issue/archive>

© Nordisk forening for leksikografi

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre Nordiske studier i leksikografi (1-5) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Partikelverb och lexikon: kriterier för att finna lexikaliserade partikelverb

This paper is an investigation of criteria which may be useful in deciding which phrasal verbs should be included in a dictionary. Most thoroughly scrutinized are syntactic and semantic criteria, and the conclusions are that semantic criteria combining the degree of localistic meaning and the specificity of valency roles in a phrasal verb, are the most useful ones. This is due to the possibility of more or less quantifying the degree of lexicalization in the verb by using these semantic criteria.

Ur lexikografiskt perspektiv är kanske den intressantaste frågan om partikelverb vilka som är lexikaliserade,¹ och därmed bör definieras i lexikon, respektive vilka som kan betraktas som en regelstyrd kombination av verb och ett slags adverb, och därmed kan lämnas åt den grammatiska beskrivningen av språkets regelsystem.

I den här uppsatsen kommer jag att behandla olika kriterier för lexikalisering av partikelverb. Men dessförinnan kan det vara på sin plats att ge en preliminär definition av vad som menas med partikelverb.

Det finns två former av partikelverb — löst sammanfogade och fast sammansatta. Ett löst sammanfogat partikelverb är en kombination av ett verb och ett oböjligt, adverbliknande ord som uppbär huvudtrycket i frasen. Ett fast sammansatt partikelverb är en kombination av samma slags adverbliknande ord med verb, men i omvänd ordning och utan ordmellanrum. Partikeln uppbär även i detta fall huvudbetoningen.

Med en sådan definition räknas uttryck som *hålla med, köra ut, höra upp, upphöra* etc. till partikelverben, och det är väl gott och väl. Men även fraser som *komma hem, skriva maskin* och *köra bil* kan emellertid räknas dit. I sådana fall vill vi kanske hellre tala om kombinationer av verb och reguljära adverb respektive s.k. nakna substantiv. Låt oss se om vi kan minska definitionens omfång med några fler kriterier. Jag börjar med dem som har med uttryckens form, syntaktiskt och ordbildningsmässigt att göra, och övergår sedan till semantiska kriterier.

1 Position i satsen

En typisk lös partikel har sin position omedelbart efter huvudverbet i ett satsschema av Diderichsentyt. Det betyder att den hamnar före objektet vid transitiva verb, eller före det egentliga subjektet, då man skriver om intransitiva verb i "presenteringskonstruktion".

Hon har kört ut barnvagnen på gården
Det har sprungit ut några älgar på vägen

¹Med lexikaliserad menar jag 'som inte kan genereras av regler'. Enligt andra definitioner kan lexikaliserad betyda exempelvis 'som utgör en idiomatisk enhet' o.d.

Samma konstruktion är möjlig för exempelvis adverb som *hem*

Det har kommit hem några grannar på middag

men inte för nakna substantiv

*Det har skrivit maskin en sekreterare

Positionskriteriet kan alltså användas för att skilja ut ett visst slags kombinationer av verb och adverb från verbfraser med liknande betoning. Men hur är det med lexikalisering och positionskriteriet?

Partikelverb med tydligt lexikaliserad betydelse, som *hålla med*, har endast möjlighet att placera partikeln omedelbart efter huvud verbet:

Jag har aldrig hållit *med* dig

Partikelverb med en betydelse som verkar mer regelbunden, som *köra ut*, har samma möjlighet:

Hon har kört *ut* barnvagnen på gården

Men vid sidan av denna möjlighet kan partikeln placeras som ett vanligt adverbial:

Hon har kört barnvagnen *ut* på gården

Den positionella skillnaden mellan lexikaliserade och semantiskt regelbundna partikelverb tycks alltså vara att de senare vid sin sida har en konstruktion med ett homonymt adverb. Det rör sig nästan uteslutande om adverb som anger ett urval allmänna positioner eller riktningar. Det kan också gälla en homonym preposition, med samma slags betydelse, som inleder ett adverbial, som i paret:

Hon la *i* tvätten

Hon la tvätten *i* maskinen

Vid ett lexikaliserat partikelverb som *hålla med* har partikeln ingen annan placeringsmöjlighet:

*Jag har aldrig hållit dig *med*

Det kan tolkas som att partikelns betydelse har "smält samman med verbet". Men det finns en viss grad av sammansmältning med verbet även hos de mer regelbundna partikelverben i jämförelse med deras alternativa konstruktioner. När partikeln står närmast verbet fokuseras dess betydelse mer än när det rör sig om ett homonymt adverb. Jämför

Hon har kört ut barnvagnen på gården

med

Hon har kört barnvagnen ut på gården

I den första meningen ligger fokus, både fonetiskt och sematiskt, på *ut*. Det är det positionella resultatet som är viktigast, inte sättet att utföra handlingen.

I det andra exemplet är det tvärtom. Här ligger tonvikten i verbhandlingen mer på själva körandet. Målet är sekundärt. Denna skillnad verkar regelmässigt uppträda mellan liknande par av meningar, så det är enligt min definition inte fråga om lexikalisering av partikelverben.

Vad beträffar lexikalisering tycks positionskriteriet i kombination med en undersökning av eventuella homonyma alternativkonstruktioner alltså kunna användas för att skilja mellan lexikaliserade och semantiskt regelbundna partikelverb.

Men det kan inte skilja mellan regelbundna partikelverb och kombinationer av verb och adverb med annan betydelse än att ange allmänna positioner eller riktningar. De senare har nämligen också alternativa positioner:

Det har kommit *hem* några grannar på middag
 Det har kommit några grannar *hem* på middag

Om vi vill skilja dessa uttryck från partikelverb kan vi behöva se oss om efter fler kriterier. Ett ytterligare skäl till vårt intresse är att partikelverb ofta är homonyma, dvs. det vi har kallat regelbundna partikelverb ger ofta upphov till lexikaliserade partikelverb, och det är därför viktigt att "hålla ögonen" på dem i semantiskt avseende. (Mer om detta längre fram.) Detsamma gäller inte för andra kombinationer av verb och adverb, troligen därför att adverbets egen betydelse hos dem är mer specialiserad och varierad.

2 Fundamentering

Fundamentering sägs normalt beröra en satsdel, och det är hela satsdelen som flyttas fram. Hypotesen skulle då vara att partikelverb kan fundamenteras därför att de utgör en semantisk enhet, men inte kombinationer av verb och adverb, som behåller var sin betydelse. Det tycks stämma:

Höll med gjorde hon sällan
Backade ut gjorde hon lite vårdslöst ur garaget

men knappast

?*Kom hem* gjorde några grannar (på middag)

Det kan vara intressant att lägga märke till att det ibland är hela verbfrasen, och inte bara verbet, som fundamenteras:

Kom hem på middag gjorde några grannar

Därför kan kriteriet inte användas för att skilja lexikaliserade partikelverb från semantiskt regelbundna eller från fraser bestående av bara ett verb och ett allmänt rörelseadverb som är homonymt med en partikel. I ett exempel som:

Backade ut gjorde hon aldrig

kan fundamentet vara ett lexikaliserat partikelverb: *hon* gav sig *aldrig*, ett regelbundet partikelverb: *hon backade aldrig* ut, (*däremot in*) eller en verbfras *hon backade aldrig ut* (*utan hon körde framåt*).

3 Fast sammansättning

Ibland används kriteriet ”ska kunna ingå i fast sammansättning” som kriterium på partikelverb. Man tänker då på par som *laga till* — *tillaga* osv. Tanken är väl att fast sammansättning är ett yttre tecken på semantisk sammansmältning. En följd av detta blir att man betraktar alla partikelverb som mer eller mindre betydelsemässigt enhetliga. Frågan är nu hur det egentligen förhåller sig med detta.

I det följande skiljer jag på tre typer av sammanfogning av partikelverb: alltid fast sammansatta, varierande sammansatta, dvs. sådana som med samma betydelse kan uppträda både i lös och fast form, och alltid löst sammansatta.

Att fast sammansättning skulle kunna vara ett indicium på lexikalisering stöds av att många partikelverb som alltid är fast sammansatta också är starkt lexikaliserade, t.ex. *avskrivva* ’föra från dagordningen’, *tilltala* ’känns behaglig för’, *nedkomma* ’föda’, *pågå* ’äga rum’.

Mot ett fullständigt samband mellan alltid fast sammansättning och stark lexikalisering talar semantiskt mer regelbundna partikelverb som *tilltala* ’börja tala (med)’, *påminna* ’ge minnet åter’ m.fl. Även dessa uppträder endast i fast sammansättning.

Vad beträffar partikelverb som kan uppträda i varierande sammansättningsform är de oftast, mot hypotesen, semantiskt ganska regelbundna: *tillaga* — *laga till*, *bortspringa* — *springa bort*, *påbygga* — *bygga på*, *uppäta* — *äta upp*, *nedkomma* — *komma ned*, *påtända* — *tända på*, *avsalta* — *salta av*.

Det finns ett stort antal partikelverb av denna typ, men deras fast sammansatta alternativ är inte semantiskt mer enhetliga utan istället tecken på högre stilnivå, fackspråkighet o.d.

Några fall av mer lexikaliserade partikelverb med varierande sammansättning finns, men då gäller lexikaliseringen båda sammansättningsformerna: *tillkomma* — *komma till* ’börja existera’, *tillhöra* — *höra till* ’klassificeras som’, *tillgripa* — *gripa till* ’börja använda (ngt kraftfullt/olämpligt)’.

Vissa partikelverb som bara förekommer i lös förbindelse kan för all del ofta vara semantiskt regelbundna: *jogga på*, *sitta vid*, *ligga i (i vattnet)*, *skrika till*, *stå på (på spisen)*, men andra är lexikaliserade: *dra på* ’öka farten’, *hålla med* ’instämna’, *tycka om* ’gilla’.

Det finns alltså inga riktigt klara linjer vad beträffar sammansättningsstyp och lexikaliseringsgrad. Fasta sammansättningar kan ju bildas av andra skäl än att ange semantisk enhetlighet, t.ex. som ellipser för längre uttryck i texter eller som stilmarkör.² Och det är ju inte heller bara partikelverb som kan bilda sammansättning, utan alla slags fraser.

Sammanfattningsvis kan man om de mer formella kriterierna säga, att positionskriteriet i kombination med eventuell förekomst av parallella konstruktioner med adverbial kan skilja lexikaliserade partikelverb från mer regelbundna. Alltid fast sammansättning är oftast ett indicium på lexikalisering, alltid lös sammansättning kan vara det, men varierande sammansättning är tvärtom ett indicium på regelbunden betydelse. Fundamentering, slutligen, kan i viss mån användas för att skilja partikelverb och deras parallellkonstruktioner från andra typer av verb-adverbkonstruktioner.

²Det verkar dock finnas en tendens till semantisk differentiering på så sätt att alltid fast sammansatta partikelverb har alla slag av lexikaliserad betydelse, alltid lösa innefattar en grupp lexikaliserade verb med vissa slag av betydelse, och de varierande är mest regelbundna i sin betydelse. Dessa förhållanden tänker jag diskutera vid ett annat tillfälle.

4 Synonymer och ekvivalenter

Besläktat med sammansättningskriteriet är kriteriet "ett partikelverb ska kunna omskrivas med en synonym". Det måste förstås gälla lexikaliserade partikelverb, och fungerar naturligtvis bra i de fall då en synonym råkar finnas. (Det kan ju sällan bli tal om annat än ungefärliga ekvivalenter; äkta synonymi är ju ovanlig i naturliga språk.) Också förekomst av osammansatt ekvivalent på ett annat språk kan användas som kriterium för att urskilja lexikaliserade partikelverb i svenskan, men samma restriktioner gäller för dem — det är tur om de finns, och om man råkar känna till dem, men de kan inte utnyttjas systematiskt.

5 Semantiska kriterier

Frågan är vilka semantiska kriterier som bäst lämpar sig för att belysa skillnaderna mellan lexikaliserade och semantiskt regelbundna partikelverb.

I en analys av partikelverb, som utgår från deras sammansättningsform, har distinktionen mellan **konkret** och **abstrakt** betydelse använts (Johannisson 1954). Man har därefter allmänt menat att skillnaden mellan ett löst sammansatt *gå av* 'brytas itu' och ett fast sammansatt *avgå* 'lämna viss tjänst eller post' kan förklaras i dessa termer.

Med vår inriktning på lexikaliseringsfrågan kunde man tänka sig att ställa upp hypotesen "abstrakt betydelse är ett indicium på lexikalisering".

Men ett problem i sammanhanget är att definiera vad man menar med konkret och abstrakt betydelse när det gäller verb. För substantiv är distinktionen mycket klarare, och man kunde därför tänka sig att låta verbdefinitionen gälla verbens valensled (och kanske också tilläggsled), som ofta fylls av substantiviska referenter.

En definition av vad som avses med ett "konkret verb" kunde då se ut på följande sätt: ett konkret verb är ett verb där effekterna av verbhandlingen kan avläsas på minst en av innehavarna av valensleden med hjälp av minst ett av människans fem sinnen. Ett abstrakt verb har ingen sådan direkt iakttagbar verkan på valensrollsinnhavaren.

Ett exempel: man kan se och höra att någon springer, men man kan inte separera själva springandet från denna någon och från platsen där han eller hon springer.

Vissa verbhandlingar kan man dock direkt uppfatta med sinnena. Det gäller då främst verb som saknar valensled, och därför måste konstrueras med formellt subjekt (eller med innehållssubjekt), t.ex. *blåsa, snöa*. Dessa verb kan också kallas konkreta.

Är då ett verb som *avgå*, i t.ex. *hon avgick från ordförandeposten*, konkret eller abstrakt. Enligt vår definition kan det vara konkret, eftersom *hon* faktiskt rent fysiskt kan avstå från en viss sittplats i ett styrelserum, och enligt hypotesen borde det då vara semantiskt regelbundet. Är det det? Tja, det beror på hur bokstavligt eller metaforiskt *gå* tolkas och hur konkret rumsbetydelse *av* antas ha.

Som ett andra exempel kan vi ta *nedkomma* — *komma ned*. Det har den konkreta bokstavliga betydelsen 'komma (uppifrån och röra sig) nedåt'. (Den fasta sammansättningen har mycket hög stilnivå, som t.ex. i *änglarna nedkommo från himmelen*.) Det stämmer med hypotesen om att verb med konkret betydelse är semantiskt regelbundna. Men det lexikaliserade *nedkomma* 'föda barn' är också verkligt konkret, enligt vår definition. Vad som skiljer det från *komma ned* är inte konkretionsgraden utan föreställningen om en rörelseriktning.

Och då är vi tillbaka till det som nämnts redan tidigare i uppsatsen — typiskt för många verb-partikelkonstruktioner är att det ingår något slags **rumsföreställning** i dem. Det handlar oftast om rörelseriktning eller position. Partikeln anger rörelseriktning i partikelverb som *braka in* och *springa bort*. I det andra exemplet bidrar verbet också med en specifik rörelsebetydelse, medan i det första exemplet verbet enbart bidrar med att beskriva sättet för rörelsen.

I exemplet med ett lexikaliserat partikelverb som *nedkomma (med ett barn)* kan man också se att det är något speciellt med **valensrollerna** till detta verb, särskilt om man jämför det med det konkreta rumsliga *komma ner*. Vad som helst som befinner sig i ett högt läge kan komma ner, men *nedkomma* kan bara en gravid kvinna göra. Dessa två iakttagelser får bli utgångspunkt för två semantiska hypoteser om lexikalisering av partikelverb:

1. Partikelverb med riktning- eller positionsbetydelse är semantiskt regelbundna. Alla andra partikelverb är lexikaliserade, i olika grad beroende på om de har kvar rester av rumsbetydelse, har metaforisk rumsbetydelse eller helt saknar rumsbetydelse.
2. Partikelverb som specificerar sina valensrollsinnehavare mer än vad motsvarande simplexverb plus adverb gör, är lexikaliserade — mer ju större specificationsgraden är.³

Tillägg eller minskning av antalet valensroller, liksom förändring av rolltyperna, är också indicier på lexikalisering. Det är detta som ibland hänvisas till som ”partikelns förmåga att transitivera”, men i själva verket handlar det om ny verbbetydelse, som sedan får konsekvenser för rolluppsättningen. Jämför t.ex. *hon arbetar* med *hon arbetar fram ett nytt förslag*. Att arbeta fram ett förslag är en väldigt specifik sorts aktivitet jämfört med att arbeta i allmänhet. Partiklar kan f.ö. också ”intransitivra”, av liknande semantiska skäl. Jämför t.ex. *höra (ngt)* med *hör upp!* Det är inte samma verbhandling som beskrivs.

Nu följer en genomgång av de partikelverb som redan nämnts i uppsatsen utifrån de semantiska lexikaliseringshypoteserna.

5.1 Partikelverb med konkret rumsbetydelse

Partikelverben *köra ut*, *springa bort*, *bygga på*, *ligga i* (i vattnet), *stå på* (på spisen), *komma ner*, *backa ut* och *braka in* har konkret rumsbetydelse. De är också alla semantiskt regelbundna, vilket stämmer med hypotesen.

5.2 Partikelverb med försvagad rumsbetydelse

Partikelverben *avsalta*, *tilltala* ’börja tala med’, *avgå* (om tåg o.d.) och *gå av* har kvar något slags rumsbetydelse, men andra element i verbhandlingen är lika viktiga. De har också något specialiserade valensroller, och får väl sägas vara något lexikaliserade.

³Inte alla partikelverb har något simplexverb plus adverb att jämföra med. Då får enbart hög specificationsgrad för valensrollerna utgöra kriterium.

5.3 Partikelverb med metaforisk rumsbetydelse

I partikelverben *påminna*, *avskriva* 'föra från dagordningen', *arbeta fram*, *avgå* (från en post) är väl rumsföreställningen närmast metaforisk. De har, liksom gruppen ovan, något specificerade valensroller, och är väl lexikaliserade i ungefär lika hög grad.

5.4 Partikelverb med aktionsartsbetydelse

Om metaforiken i rumsbetydelsen abstraheras ännu ett steg hamnar vi i aktionsarternas sfär. Aktionsarter kan nämligen betraktas som olika slag av grammatikaliserad rumsbetydelse (se t.ex. Anderson 1971).

En enkel aktionsartsmodell för dynamiska verb, dvs. verb som beskriver handlingar, innehåller två huvudklasser — **gränsrelaterade verb** och **icke-gränsrelaterade verb**. Med begreppet *gräns* avses en "naturlig" gräns för handlingen. Om gränsen inte har uppnåtts kan handlingen inte sägas ha ägt rum, när gränsen har uppnåtts uppfattas handlingen som fullbordad (Andersson 1972).

De flesta verb är neutrala i förhållande till gränsrelatering. Först när de kombineras med ett visst objekt, adverbial eller subjekt kan man avgöra deras typ av gränsrelatering.⁴

Ett enkelt kriterium på om ett verb, en verbfras eller en sats är gränsrelaterad eller inte är kombinerbarhet med tidsadverbial som anger duration av två olika slag.

Icke-gränsrelaterade:

sova, sitta, bo, irra omkring, bygga hus + *i* flera år; * *på* två år

Gränsrelaterade:

somna, sätta sig, mogna, springa bort, bygga ett hus + *på* två timmar; * *i* flera timmar

Aktionsarterna kan, och har, finindelats på olika sätt. En sådan indelning har särskild relevans för partikelverben och ska därför nämnas här. Det gäller förekomsten av en föreställning om tidsåtgång eller ej för verbhandlingen. I det senare fallet kan verbet inte kombineras med något durationellt adverbial utan att få förändrad betydelse, som t.ex. *slockna*. Att *slockna* "tar ingen tid". Om man ändå kombinerar verbet med ett tidsadverbial, syftar detta på händelserna omedelbart före själva *slocknandet*, dvs. på en annan verbhandling: (*lampan började blinka och*) *slocknade på en minut*. Verb av typen *slockna* kallas ibland **momentana**, övriga (dynamiska) verb **durativa**. Verb kan också vara lexikalt neutrala mellan momentana och durativa.

Resten av de partikelverb som nämnts tidigare i uppsatsen kan delas upp efter sin aktionsart på följande sätt:

Icke-gränsrelaterade (durativa):

jogga på, sitta vid, hålla med, tycka om, pågå, tilltala 'vara njutbar för' ligga i 'arbeta hårt'.

Gränsrelaterade momentana:

⁴Också de verb som uppges ha en viss aktionsart kan få denna förändrad av kontexten, men det krävs då normalt att man går utanför meningsramen.

höra upp, tända på, tillgripa

Gränsrelaterade durativa:

avsluta, tillaga, äta upp, nedkomma 'föda', komma till 'skapas', dra på 'öka farten'.

Enligt hypoteserna om bevarad rumsföreställning borde partikelverben i den här gruppen vara mest lexikaliserade av alla, men av exemplet att döma gäller detta bara vissa av dem. Andra verkar mer eller mindre regelbundna. Vad är det då fråga om?

Jo, svenska partiklar verkar kunna användas grammatiskt helt regelbundet för att ge ett neutralt verb en viss aktionsart, eller för att förstärka aktionsarten hos andra. Exempel på detta ser vi när *jogga* kombineras med partikeln *på*, som fungerar som icke-gränsmarkör. *På*, liksom i viss mån *i* och *vid*, kan användas för icke-gränsmarkering tillsammans med många verb, t.ex. *jobba på*, *cykla på*, *prata på*. På liknande sätt kan partiklar regelbundet användas för att bestämma eller förstärka gränsrelatering. Så sker t.ex. med *av* i *avsluta*, *upp* i *äta upp*, *till* i *tillaga* och *på* i *tända på* (också initialt kan en gräns finnas).

Men det ligger ändå något i idén om att försvunnen rumsföreställning är ett indicium på lexikalisering. Visserligen har alla svenska partikelverb, till skillnad från simplexverben, en bestämd aktionsart, men när rumsföreställningen är helt borta, är de också lexikaliserade. Och den största "risken" att rumsföreställningen försvinner är när det bara är aktionsarten som uppbär den. Alltså är det i gruppen partikelverb med enbart aktionsartsbetydelse som vi kan vänta oss de flesta lexikaliseringarna. Bland exemplen ovan kan nämnas *hålla med*, *tycka om*, *pågå*, *tilltala* 'vara angenäm för', *nedkomma* 'föda', *komma till* 'skapas', *dra på* 'öka farten' och *säga till*. Deras valensroller är mycket specificerade.

Sammanfattningsvis kan man om de semantiska kriterierna "bevarad rumsbetydelse" och "specificerad valensroll" säga att de är bra indikatorer på lexikalisering. De kan t.o.m. användas för en försiktig gradering av lexikaliseringen — ju mer konkret rumsbetydelse och ju mindre specificerade valensroller, desto mer regelbunden betydelse. (Och samtidigt som man använder dessa kriterier klarnar definitionen av partikelverbet.)

Att de semantiska kriterierna kan användas för en gradering av lexikaliseringsgrad underlättar urvalet av partikelverb för ordböcker med olika omfång. Att åtminstone några partikelverb bör finnas med som stickord i en ordbok ser jag som en självklarhet.

Det finns dessutom grammatiska aktionsartspartiklar i svenskan, och de bör ges definitioner i lexikon, men i övrigt lämnas åt den grammatiska beskrivningen. Ett problem är att många av dem är homonyma, t.ex. kan ge både icke-gränsrelatering och gränsrelatering, som *på* ovan. De är också homonyma med en rumslig, adverbial, betydelse. Men lexikologer är ju vana att handskas med homonymi.

Litteratur

- Anderson, J. M. 1971: *The grammar of case. Towards a localistic theory*. Cambridge Studies in Linguistics 4. Cambridge: Cambridge University Press.
- Andersson, S.-G. 1972: Aktionslätät im Deutschen. Eine Untersuchung unter Vergleich mit dem russischen Aspektsystem. I: *Die Kategorien Aspekt und Aktionsart im Russischen und im Deutschen*. Studia Germanistica Uppsaliensia 10. Stockholm: Almqvist & Wiksell International.
- Johannisson, T. 1954: Om sammansatta verb i svenskan. I: *Nysvenska studier* 34, 162–181.

